

The Broken Girls

Copyright © 2018 by Simone Seguin

All rights reserved including the right of reproduction in whole or in part in any form. This edition published by arrangement with Berkley, an imprint of Penguin Publishing Group, a division of Penguin Random House LLC.

Copyright © 2019 Herg Benet, pentru prezenta ediție

Această carte este o operă de ficțiune. Orice asemănare cu locuri sau personaje reale este întâmplătoare sau presupune o intenție artistică. Această carte este protejată de legea drepturilor de autor. Te rugăm să nu reproduci textul fără acordul expres al editurii, indiferent de suportul fizic sau electronic, în afara limitelor legale de citare pentru utilizarea în recenzii sau în contexte de promovare. Sprijină și tu creativitatea. Îți mulțumim.

EDITURA HERG BENET

Str. Brațului nr. 20, sector 2, București, România
www.hergbenet.ro
carte@hergbenet.ro

Concept grafic: The Spartan Bureau
Foto copertă: © tomertu | Adobe®

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
JAMES, SIMONE ST.

Fetele din Idlewild / Simone St. James ; trad. din lb. engleză de Laura Nureldin. - București : Editura Herg Benet, 2019

ISBN 978-606-763-266-8

I. Nureldin, Laura (trad.)

821.111

Tipărit la ArtPrint

SIMONE ST. JAMES

FETELE DIN IDLEWILD

Traducere din limba engleză de
LAURA NURELDIN

P A S S P O R T
H E R G B E N E T

2019

PROLOG

Barrons, Vermont
Noiembrie 1950

SOARELE DISPĂREA DINCOLO de orizont, în timp ce fata urca pe Șoseaua Old Barrons. Era deja noapte și încă mai avea de mers vreo cinci kilometri.

La apus, văzduhul căpăta o culoare albastrui-purpurie și se răcea, filtrând totul printr-o lumină care estompa detaliile, ca și cum te-ai fi uitat prin fum. Fata aruncă o privire în urmă, la drumul pe a cărui culme urcase; strânse din ochi în vreme ce briza îi ciufulea părul și i se strecura prin materialul subțire al gulerului, dar nu văzu pe nimeni care s-o urmărească.

Totuși, își spuse *Mai repede*.

Coborî în grabă panta, cu pantofii de școlăriță care smulgeau pietricele din șoseaua stricată, cu picioarele lungi care i se mișcau precum acelea ale unui mânz ce încearcă să-și păstreze echilibrul. Fusta din lână gri pe care o purta îi rămăsese mică – acum îi venea până deasupra

genunchilor – dar n-avea ce face. Fusta uniformei de școală era în valiza care i se lovea de picioare la fiecare pas și știa că are s-o îmbrace iarăși cât de curând.

Dacă am noroc.

Încetează, proasto. Proasto.

Mai repede.

Palmele îi transpiraseră pe mânerul valizei. Aproape că o scăpase pe jos când se străduise s-o manevreze în grabă prin autobuz, cu sudoarea care i se prelingea pe spina-re și la subraț în timp ce se uita prin geamurile mașinii.

E totul în regulă? o întrebase șoferul. Panica ce se citea pe fața adolescentei reușise să-i străpungă nepăsarea.

Da, da, răspunsese ea, dăruindu-i un zâmbet șters. Apoi îi făcuse cu mâna, se răsucise pe călcâie și pornise de parcă ar fi gonit pe vreo stradă aglomerată a unei metropole, nu mersul la pas pe o fâșie de asfalt crăpat cunoscută drept Șoseaua Nordului. Umbrele se alungiseră, iar ea se uită în urmă când se închiseră ușile și se mai uită o dată când autobuzul plecă.

Nu mai coborâse nimeni altcineva din autobuz. Singurele sunete erau pașii ei și cârâitul îndepărtat al unei ciorii. Era singură.

Nu o urmărise nimeni.

Nu încă.

Ajunse găfâind la poalele pantei de pe Șoseaua Old Barrons. Se forță să se uite doar în față. Dacă se uita în urmă, îl ispitea. Dacă se uita doar în față, nu avea să vină după ea.

Vântul rece se involbură din nou, făcându-i sudoarea să înghețe. Se aplecă și își forță corpul să se miște și mai iute. Dacă ar tăia-o printre copaci, ar parcurge o diagonală perfectă care ar scoate-o pe terenul de sport, unde ar avea măcar o șansă de a întâlni pe cineva, în drum spre cămin.

Ar fi un drum mai scurt decât acesta care ocolea pădurea până la porțile Idlewild Hall. Dar, pentru asta, ar trebui să iasă de pe drumul principal, să meargă printre copaci, pe întuneric. Se putea rătăci. Nu reușea să se hotărască.

Inima îi tresări, apoi își reluă bubuitul. Mereu pătea asta din pricina epuizării sau a fricii. Amestecul toxic al celor două o ameți preț de câteva clipe și nu mai reuși să gândească. Corpul ei tot nu era așa cum ar fi trebuit să fie. Deși împlinise cincisprezece ani, avea sânii mici și sângerase pentru prima oară abia anul trecut. Doctorul o avertizase despre această întârziere perfect normală, un efect biologic al malnutriției. *Ești tânără și ai să-ți revii,* spusese el, *dar e un iad pentru corpul tău.* Această frază îi răsunase în minte o vreme, strecurându-se prin haosul gândurilor ei. *Un iad pentru corp.* Expresia avea un umor negru, sau așa i se părea ei. Când rudele ei îndepărtate se holbaseră la ea după aceea și o întrebaseră ce spusese doctorul, se pomenise răspunzând: *A zis că e un iad pentru corp.* Când le întâlneau privirile nedumerite, încercase să spună ceva liniștitor: *Cel puțin am toți dinții.* Atunci se uitaseră cu toții în altă parte, acești americani care nu înțelegeau ce realizare este să reușești să-ți păstrezi toți dinții. După aceea, tăcuse.

Acum se apropia de porțile de la Idlewild Hall. Amintirile ei funcționau după propriile reguli; uitase numele a jumătate dintre colegile cu care locuise, dar își amintea ilustrația de pe coperta ediției vechi a *Anuarului Fetelor lui Blackie* pe care o găsisese într-un raft din cămin: o fată îmbrăcată într-o rochie cu talie căzută, în stilul anilor '20, care plimba un câine vesel pe un deal, ținându-și mâna streășină la ochi în timp ce vântul îi dădea părul spre spate. Se holbase la acea ilustrație de atâtea ori, încât

ajunsesse să o și viseze și, chiar și acum, și-o amintea în detaliu. În parte, fascinația ei se datora inocenței acelei imagini – o fată cu pielea curată, albă ca laptele, care putea să-și plimbe câinele fără să se gândească la doctori, dinți, răni și cruste sau toate celelalte lucruri pe care ea și le îngropase în străfundurile creierului, lucruri care mai ieșeau uneori la suprafață, pentru ca apoi să dispară înapoi în întuneric.

Nu auzea nimic în spatele ei, dar, chiar și așa, știa. Chiar și cu vântul care îi vâjâia în urechi și cu zgomotul propriilor pași, era un murmur, o șoaptă pe care trebuie că se obișnuise s-o audă, pentru că atunci când privi iar în urmă, în ciuda gâtului care protestă cu un trosnet, văzu silueta. Trecuse de culmea colinei pe unde tocmai mergese și ea, iar acum cobora spre fată.

Nu. Am fost singura persoană care a coborât din autobuz. Nu mai era nimeni.

Dar știuse de atunci, nu-i așa? Știuse. De aceea și grăbise pasul, în ciuda frigului care făcea să-i amorțească încheieturile degetelor și bărbia. Acum o rupse la fugă de-a binelea, cât pe ce să scape din mână valiza care i se bălângănea, lovindu-i piciorul. Clipi apăsător în întunericul tot mai gros, încercând să distingă forme, repere. Cât de departe era? Putea să ajungă?

Se uită din nou în urmă. Prin întunericul cețos, văzu o rochie neagră, lungă, talia și umerii înguști, vâlul străveziu ce se legăna în vânt acoperind fața acelei siluete. Picioare nevăzute care se mișcau pe sub marginea fustei. Toate aceste detalii erau vizibile acum pentru că silueta se apropiase – mergea la pas, dar, cumva, de fiecare dată când ea întorcea capul, silueta aceea era tot mai aproape. Chipul de după vâl nu se vedea, însă fata știa că e urmărită, că acea privire ascunsă o fixează.

Panicată, schimbă direcția brusc, ieși de pe drumul principal și țâșni printre copaci. Nu era nicio potecă, iar ea avansă cu greu, printre tufișuri dese și buruieni uscate care îi treceau prin ciorapi și îi zgâriau picioarele. În câteva secunde, drumul din spatele ei nu se mai zărea, iar ea continuă să meargă pe bâjbâite, sperând că se îndreaptă direct spre terenul de sport. Nu putea avansa mai repede prin pădure, iar transpirația i se prelingea printre omoplați, îmbibându-i bluza din bumbac ieftin care i se lipea de piele. Valiza era butucănoasă și greoaie; nu stătu mult pe gânduri până s-o arunce din mână ca să se poată mișca mai iute printre copaci. Nu se auzea decât respirația ei șuierătoare.

Când își răsuci glezna, durerea ascuțită îi cuprinse tot piciorul, dar continuă să fugă. În fața ei se vedea gardul vechi care înconjura Idlewild, stricat și putrezit; nu-i era greu să treacă prin el. Din spatele ei nu se ițea niciun sunet. Apoi se auzi.

Mary Hand era o fată care-i moartă și-ngropată...

Mai repede, mai repede. Să nu te prindă.

Prietenă ar vrea să-ți fie...

În față, copacii se răreau, iar lumina perlată a lunii în creștere cădea pe luminișul în care se afla terenul de sport.

...Las-o afară pe vecie!

Fata își simțea plămânii arzând de la efort, iar din gât îi țâșni un hohot de plâns. Nu era pregătită. Chiar nu era. În ciuda tuturor celor întâmplate – sau poate că tocmai din pricina lor. Sângele încă îi gonia prin vene, iar trupul ei frânt încă alerga să se salveze. Și, într-un moment de limpezime pură, întunecată, înțelese că totul era în zadar.

Mereu știuse că monștrii erau adevărați.

Și că erau aici.

Fata privi în întuneric și țipă.

CAPITOLUL 1

Barrons, Vermont

Noiembrie 2014

SUNETUL ASCUȚIT AL MOBILULUI o trezi brusc pe Fiona, care ațipise la volan. Se repezi în față, apucând strâns volanul cu ambele mâini, și privi în bezna de dincolo de parbriz.

Clipi, concentrată. Chiar adormise? Parcase pe marginea cu pietriș a Șoselei Old Barrons, asta își amintea, ca să poată sta în liniște să se gândească. Probabil că ațipise.

Telefonul sună din nou. Se frecă repede la ochi și se uită la obiectul pe care îl aruncase mai devreme pe scaunul din dreapta. Ecranul lumina prin beznă. Văzu numele lui Jamie și ora: trei dimineața. Era ziua în care Deb ar fi împlinit patruzeci de ani dacă ar mai fost în viață.

Luă telefonul și răspuse.

— Jamie, zise ea.

Vocea lui era un mormăit adormit-acuzator:

— M-am trezit și am văzut că ai dispărut, spuse el.

— Nu puteam să dorm.

— Așa că ai plecat? Doamne, Dumnezeu, Fee. Unde ești?

Deschise portiera și scoase picioarele în aerul rece. Știa că el e furios, dar n-avea ce-i face.

— Sunt pe Șoseaua Old Barrons. Am parcat pe refugiu, la poalele dealului.

Jamie tăcu o clipă, iar ea își dădu seama că se gândește ce dată este. Ziua lui Deb.

— Fee.

— Voiam să merg direct acasă. Pe bune.

Ieși din mașină și se ridică; picioarele ei anchilozate protestară, iar aerul rece o palmui, forțând-o să se trezească și ciufulindu-i părul. Merse până la marginea drumului și se uită în lungul lui, în ambele sensuri. Își băgă mâna liberă în buzunarul gecii anti-vânt. În spate, pe unde venise, vedea indicatorul care anunța că mai sunt vreo cincizeci de kilometri până la Burlington și luminile slabe ale benzinăriei non-stop din vârful dealului. Dincolo de culme, în afara câmpului ei vizual, știa că este intersecția cu Șoseaua Nordului, acolo unde erau o grămadă de restaurante fast-food, alte benzinării și o serie de supermarketuri cu pretenții. În direcția opusă, dincolo de botul mașinii, era doar întuneric, de parcă Șoseaua Old Barrons ar fi dispărut de pe fața pământului.

— Nu trebuia să pleci de acasă, tocmai spunea Jamie.

— Știu, răspuse Fiona. Dar n-aveam stare și nu voiam să te trezesc. Așa că am luat-o din loc, m-am urcat în mașină și am plecat, dar apoi mi-au venit tot felul de gânduri.

Bărbatul oftă. Ea și-l imaginează rezemat de perne, îmbrăcat într-un tricou vechi și cu boxerii pe el; parcă vedea

cum i se încordează mușchii supli ai brațului atunci când își freacă ochii cu palma. La șase și jumătate îi începea tura; chiar se străduise să nu-l trezească.

— Ce fel de gânduri?

— Am început să mă întreb cât de multe mașini circulă pe Șoseaua Old Barrons în mijlocul nopții. Știi tu, dacă cineva parchează mașina și o lasă aici, cât durează până când trece cineva pe lângă ea și o vede? Polițiștii au tot zis că nu se poate ca Tim Christopher să-și fi lăsat mașina aici așa de mult timp fără s-o observe nimeni. Dar n-au testat teoria asta, nu?

Și atunci apăru: urâtenia, demonul ieșise la suprafață, cu voce tare. Acel lucru pe care ea ajunsese să se priceapă atât de bine să-l țină ascuns. Ideea o tot bântuia de câteva zile, pe măsură ce se apropia ziua lui Deb. Încercase să nu vorbească despre asta, dar în seara de acum, când stătea întinsă în pat și nu reușea să adoarmă, nu mai putuse să-și țină gândurile în frâu.

— Chestia asta nu e sănătoasă, spuse Jamie. Știi că nu e. Știi că te gândești mult la sora ta. Știi că suferi după ea. Dar să te duci până la Idlewild... asta e deja altceva, Fee.

— Știu, zise Fiona. Știu că am mai vorbit despre asta. Știi și ce-mi spunea terapeutul. Știu că au trecut douăzeci de ani. Și jur că mă străduiesc să nu-mi fac o obsesie din asta.

Încercă să nu sune smiorcăit, dar nu reuși. Așa că îl rugă:

— Doar ascultă-mă puțin, bine?

— Bine, răspunse el. Bagă.

Fiona înghiți în sec:

— Am venit aici și am parcat pe marginea drumului. Am stat pe loc – își verifică ceasul – treizeci de minute.

Treizeci de minute, Jamie. N-a trecut nicio mașină pe aici. Nici măcar una.

După calculele ei, stătuse acolo patruzeci și cinci de minute, dar dormise vreo cincisprezece, așa că pe acelea nu le puse la socoteală.

— Putea să parcheze liniștit și să o facă. Terenul de sport de la Idlewild Hall e la o distanță de numai zece minute dacă o iei printre copaci. Ar fi avut timp berechet.

La celălalt capăt al firului, auzea răsuflarea lui Jamie. Erau împreună de un an – fapt care încă o mai mira uneori – iar el știa că n-are niciun sens să-i spună vorbele goale pe care le spuneau toți. *Nu contează. Asta nu o s-o aducă înapoi. El e deja la închisoare. S-a întâmplat acum douăzeci de ani, trebuie să mergi înainte.* Nu, el îi spuse altceva:

— Șoseaua Old Barrons era altfel în 1994. Vechiul cinema în aer liber de pe marginea drumului încă mai era deschis. Nu mai avea cine știe ce clienți în anii '90, dar puștimea mergea acolo să se distreze, mai ales în preajma Halloween-ului.

Fiona își mușcă limba ca să nu riposteze. Jamie avea dreptate. Se întoarse și privi spre întunericul de peste drum, acolo unde se afla pe vremuri cinematograful cu pricina; acum era doar un teren abandonat. Ecranul fusese demontat de mult, standul unsuros de popcorn – pus la pământ, așa că tot ce mai rămăsese era un spațiu gol ițit printre copaci, năpădit de buruieni. Își aminti cum, copil fiind, își implora părinții să le ducă pe ea și pe Deb la cinematograful ăla, gândind cu mintea ei de copil că avea să fie o experiență interesantă, o minune a simțurilor. Curând, avea să afle că insistă degeaba. Părinții lor intelectuali nu aveau niciun gând să le ducă acolo să vadă *Polițistul din Beverly Hills II*, așa cum n-aveau de gând să le

ducă la o plimbare pe Lună. Deb, cu trei ani mai mare și mai înțeleaptă, dăduse din cap în fața dezamăgirii Fionei.

La ce te așteptai?

— N-aveau cum să fie prea mulți puști la cinema într-o zi de joi, în noiembrie, spuse ea.

— Dar erau câțiva, totuși, spuse Jamie, cu logica unui om a cărui viață nu a fost făcută țândări. Niciunul dintre ei nu și-a amintit să fi văzut mașina lui Christopher. Toate acestea au fost cercetate în anchetă.

Fiona simți în ochi împunsătura oboselii, rapid înlăturată însă de un impuls de energie care n-o lăsa să stea locului. Se întoarse pe călcâie și porni îndârjită, îndepărtându-se de deal și de luminile benzinăriei, spre întunericul de dincolo de botul mașinii ei, în celălalt capăt al Șoselei Old Barrons.

— Normal că tu crezi că în timpul anchetei s-au făcut investigații complete, îi spuse ea lui Jamie, pe un ton ceva mai aspru decât și-ar fi dorit. Ești polițist. E musai să crezi asta. În lumea ta, o fată este ucisă și cele mai luminate minți din Vermont se adună laolaltă ca să rezolve cazul și să-i bage la răcoare pe băieții răi.

Ghetele ei dislocau pietrișul de pe marginea drumului, iar vântul îi pătrundea prin materialul jeansilor. Își trase în sus gulerul jachetei, înfiorată de o adiere ca de gheață ce trecea prin straturile de haine.

Jamie nu avea de gând să se lase provocat, iar asta era unul dintre lucrurile care o scoteau din minți la el.

— Fiona, *știi* că au investigat totul pentru că m-am uitat în dosar. Chiar de mai multe ori. Așa cum ai făcut și tu, încalcând toate regulile de la mine de la serviciu. Totul e scris acolo, negru pe alb, în dosarul de crimă.

— Nu era sora ta, spuse Fiona.

Bărbatul tăcu o clipă, acceptând acest adevăr. Apoi răspunse:

— Tim Christopher a fost pus sub acuzare. A fost judecat și condamnat pentru uciderea lui Deb. Ultimii douăzeci de ani i-a petrecut într-un penitenciar de maximă siguranță. Și, cu toate acestea, tu ești tot acolo, pe Șoseaua Old Barrons, la trei dimineața, Fee.

Pe măsură ce înainta, se făcea tot mai întuneric. Era mai frig aici, ca o bulă de aer rece care o făcea să se ascundă mai bine în jachetă, cu nasul din ce în ce mai amorțit.

— Trebuie să știi cum anume a făcut-o, spuse ea.

Sora ei, în vârstă de douăzeci de ani, fusese strungulată și aruncată în mijlocul fostului teren de sport din perimetrul abandonat al Idlewild Hall în 1994; rămăsese culcată pe o parte, cu genunchii ridicăți și ochii deschiși. Tricoul și sutienul îi fuseseră sfâșiate — și țesătura, și elasticul erau rupte. Ultima oară fusese văzută în căminul de la facultatea unde mergea, la cincizeci de kilometri depărtare. Iubitul ei, Tim Christopher, era de douăzeci de ani la închisoare. Susținuse că este nevinovat; încă mai susținea asta.

Pe atunci, Fiona avea șaptesprezece ani. Nu-i plăcea cine știe ce să se gândească la felul în care crima îi destrămase familia, la felul în care îi afectase viața. Era mai ușor să stea pe marginea drumului și să se cufunde în obsesia legată de modul în care Christopher se descotorosise de trupul surorii ei, ceva ce nu reușise niciodată să înțeleagă pe deplin, de vreme ce nu se găsiseră urme de pași pe teren sau prin pădure și nici urme de roți pe marginea drumului. Domeniul Idlewild era înconjurat de un gard vechi de zeci de ani și rupt în cea mai mare parte; nu i-ar fi fost deloc greu să care trupul neînsuflit printr-una